

چند سؤال عاشورایی

اشتراک در شبکه‌های اجتماعی:

آدرس صفحه: <https://mav>

[1]

چرا امام (ع) علی‌اصغر شش ماهه را وسط میدان جنگ بلند کرد؟ احتمال کشته شدن بچه در آن میان، زیاد نبود؟

محمد حسین رجبی دوانی: این ماجرا دو وجه دارد؛ اول این‌که امام تنها، وقتی برای خداحافظی به خیمه آمد، رباب و زینب (س) به حضرت گفتند که طفل دارد از تشنگی تلف می‌شود، به شما رحم نشده، شاید نوزادی که عطش دارد را سیراب کنند. امام هم بچه را برد و روی دست بلند کرد و از آن‌ها خواست سیرابش کنند. دوم این‌که امام در واقع می‌خواست عواطف آن‌ها را تحریک کند و از جهنم نجاتشان دهد. در آن میان اگر حتی یک نفر هم منقلب می‌شد و کمی آب برای او می‌آورد، امام در هدایتش موفق شده بود. حتی زمانی که خود امام هم در آستانه شهادت بود، از سپاهیان دشمن پرسید کسی جرعه آبی به من نمی‌دهد، امام در آن زمان واقعاً آب نمی‌خواست و اصلاً اگر برایش می‌آوردند هم نمی‌توانست بخورد، با وجودی که کودکش تشنه در آغوشش از دنیا رفته بود ولی امام باز هم می‌خواست آن‌ها را هدایت کند.

از طرفی بدانید که اصلاً تصور نمی‌شد جان کودک در خطر باشد. عرب، معروف به جوانمردی بود. زمانی که بنی‌هاشم را در شعب ابی‌طالب محاصره کرده بودند، سختی برای کودکان شیرخواری بود که مادرانشان به خاطر عدم تغذیه قادر به شیر دادنشان نبودند. صدای ناله کودکان و بچه‌ها بلند شده بود که همان عرب‌های جاهلی و مشرک، دلشان به رحم آمد و گفتند که ما با محمد (ص) مشکل داریم، گناه این کودکان و مادرهایشان چیست. سر همین ماجرا محاصره شکسته شد. در کنار همه خصلت‌های منفی، عرب‌ها با مروت و جوانمرد بودند. کسی فکر نمی‌کرد که شقاوت تا به این‌جا برسد.

منظور از «کل یوم عاشورا و کل ارض کربلا» چیست؟ روایتی در این زمینه داریم یا فقط در حد شعار مشهوری است؟

استاد سید مجتبی حسینی: این یک دروغ تاریخی است! غلط است و سندیت هم ندارد. ضدش وجود دارد که امام حسین (ع) هنگام شهادتش فرمود «لا یوم کیومک یا ابا عبدالله؛ هیچ روزی مثل روز تو نیست.» اما این عبارت یک جمله‌ای است که

خوش بینانه، شاید بتوان تعبیرهای ذوقی و شعاری از آن داشت. عاشورا یک روز بوده، کربلا هم یک جاست. ممکن است بگوییم عاشورا هر روز است اما نمی‌توانیم بگوییم هر روز عاشورا است. این‌ها تمثیل‌های منحرف کننده‌ای است ولی شعار عاشورا و کربلا هر روزه و هر جا هست.

مردم کوفه در همه جای تاریخ معروفند به بی‌وفایی. چرا امام به کوفه رفت؟

استاد سید محبتی حسینی: چون نامه نوشته بودند و اتمام حجت ظاهری هم بود. حضرت برای این که ببیند این‌ها چه می‌گویند مسلم را فرستاد تا راست و دروغ را بفهمد. او به امام حسین (ع) جواب مثبت داد، تا این که ورق برگشت.

ضمناً آن طوری که ما درباره کوفیان می‌گوییم این خبرها نیست. کوفه تنها جایی است که اهل بیت هر موقع بخواهند حکومت کنند، تخت حکومت را آنجا می‌گذارند. خود جغرافیا و شهر کوفه مهم است. امیرالمؤمنین هم که حاکم شد، به آنجا رفت یا امام حسن (ع) موقعی که حاکم شدند در کوفه بودند و امام زمان (عج) هم وقتی تشریف می‌آورند، مرکز حکومتشان در کوفه است، لذا درباره کوفه اطلاعات شعارگونه زیاد داریم. برخی روایات ما درباره کوفه و اهل کوفه توصیف‌های زیادی دارد که باید دعا کنیم اهل کوفه باشیم؛ البته عده‌ای مردم ضعیف هم در آنجا بوده‌اند که حضرت علی (ع) نسبت به آن‌ها دل خونی دارد و این مسئله را هم می‌گوید. درباره امام حسین هم این‌ها نامه نوشتند و علاقه داشتند، اما جریزه‌اش را نداشتند و به خاطر این زیاد ترسیدند. این که می‌گویند با خطبه حضرت زینب (س) مردم کوفه دگرگون شده‌اند را هم باید در تاریخ جست‌وجو کرد. همین الان اتفاقی می‌افتد و رسانه‌ها دو روز بعدش طور دیگری مطرح می‌کنند و مردم اصلاً زمین تا آسمان برعکس می‌شوند. همه آن‌هایی که نامه نوشتند، برنگشتند. همه آن‌هایی هم که برگشتند سر جایشان برنگشتند. یک گروهی نگران و ناراحت شدند و افسوس خوردند.

کوفه شهری است که حضرت امیرالمؤمنین نفرینش کرده بود

محمد حسین رجبی دوانی: عامل جنایت کربلا کوفیان بودند و حتی به امام علی (ع) و امام حسن (ع) هم خیانت کرده بودند ولی با بررسی‌های انجام شده معلوم می‌شود که کوفیان بهترین‌های عالم اسلام بودند. کوفه از زمان پیدایشش، پایگاه برجسته‌ترین و دلاورترین رزمندگان اسلام بود که برای جهاد با کفار می‌رفتند. خلیفه دوم، صحابی پیغمبر را تشویق می‌کرد که در مکه نماند و به شهرهای جدیدالتأسیس بروند. برای همین بسیاری از صحابی معروف و برجسته پیامبر در این شهر ساکن بودند. در واقع اگر امیدی برای یاری اهل بیت بود، از طرف همین کوفیان بود. این امید در مکه و مدینه و بصره و شام و مصر به هیچ وجه وجود نداشت.

کوفیان روشن‌ترین و آگاه‌ترین مردم جهان اسلام بودند و حتی بهتر از بقیه مسائل را درک می‌کردند. در کل عالم اسلام فقط کوفیان بودند که حاکمیت یزیدی و بنی‌امیه را قبول ندارند و حاضرند همراه امام در مقابل آن‌ها بایستند. این داستان نشان‌دهنده این است که کوفیان از نظر اعتقادی از همه برترند. امام که از مدینه حرکت کرد حتی یک نفر هم از مدینه همراهش نبود. چهار ماه هم در مکه ماند ولی باز هیچ‌کس همراهی‌اش نکرد. امام حتی به هشت نفر از بزرگان بصره نامه نوشت و فقط یک نفر از آن‌ها جواب داد که آن هم دیر رسید. از کوفه 12000 نامه به امام فرستاده شد.

متأسفانه با وجود این که کوفیان از یک طرف نسبت به بقیه عالم اسلام برتری داشتند، از طرف دیگر مثل بقیه عالم اسلام از اواسط دوره خلیفه دوم، آلوده به مسائل مادی شدند و اعتقادات اسلامی در برابر منافع مادی، برایشان کمرنگ شد. ابن‌زیاد زودتر از امام حسین به کوفه آمده بود رعب و وحشت زیادی در شهر درست کرده بود و بسیاری جا زدند. در تاریخ داریم که حداقل چهار هزار نفر دور مسلم را گرفته بودند درحالی که ابن‌زیاد پنجاه نفر بیش‌تر در دارالاماره نداشت، اما همان ترس و مالدوستی همه چیز را خراب کرد.

مجله خانه خوبان

برچسب‌ها:

محرم، امام حسین (ع)، سؤال عاشورایی [2]

<https://mava.iki.ac.ir/node/921>:نشانی منبع

پیوندها

https://mava.iki.ac.ir/files/images/articles/8613237_298.jpg [2] [1]

<https://mava.iki.ac.ir/tag/%D9%85%D8%AD%D8%B1%D9%85%D8%8C-%D8%A7%D9%85%D8%A7%D9%85-%D8%AD%D8%B3%DB%8C%D9%86-%D8%B9-%D8%8C-%D8%B3%D8%A4%D8%A7%D9%84-%D8%B9%D8%A7%D8%B4%D9%88%D8%B1%D8%A7%DB%8C%DB%8C>